

РЕШЕНИЕ

№ 106

гр. София, 19 август 2021 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на дванадесети май две хиляди двадесет и първа година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МИНА ТОПУЗОВА

ЧЛЕНОВЕ: ВАЛЯ РУШАНОВА

ЕЛЕНА КАРАКАШЕВА

при участието на секретаря Марияна Петрова и в присъствието на прокурора Т. Комов изслуша докладваното от съдия Каракашева наказателно дело № 292/2021 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано на основание чл. 346, т. 1 от НПК по касационни протест на прокурор при АП-София и жалби на повереника на частните обвинители В. и А. З. –адв.П. С. и на защитниците на подсъдимите Й. М. Ф. –адв.Л. Р. и В. Ц. П. -адв.И. Л. срещу нова присъда № 21/07.11.2019г., постановена по внохд № 1521/18г. по описа на Апелативен съд – София.

С протеста и жалбата на частното обвинение е изразено несъгласие със следните части на въззивната присъда:

- с която подс.В. Л. П. е признат за невиновен и оправдан за това да е извършил престъпление по чл.123, ал.1 от НК;

- с която престъпната деятелност на подс.Ф. е преквалифицирана по привилегирования състав на чл.123, ал.4 от НК, както и в тази, с която същата е частично оправдана за това да е извършила вмененото и престъпление чрез действие, т.е. при нарушение на правилата, установени в Раздел II.А.4.1.4.2, Б.2.4.г/, 3.4., В.,1.13,б/ от Медицински стандарт „Анестезия и интензивно лечение“, утвърден с Наредба №10/04.03.2010г.,

- която касае наложените на подсъдимите Ф. и П. наказания.

В посочените по-горе документи са релевиращи всички касационни основания, като са отправени искания за цялостна отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на САС.

С жалбата, изготвена от адв.Р. в качеството му на защитник на подсъдимата Ф., е оспорена частта от въззивната присъда, с която тази подсъдима е призната за виновна в извършване на престъпление по чл.123, ал.4 от НК и ѝ е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година, чието изпълнение е отложено за срок от пет години.Ангажирани са и трите касационни основания, визирани в чл.348, ал.1 от НПК.Отправени са, в условията на алтернативност, искания за отмяна на присъдата и постановяване на нова, с която подс.Ф. бъде оправдана за това да е извършила престъпление по по-леко наказуемия състав на чл.123 от НК или наказанието и да бъде определено при условията на чл.55 от НК, като и бъде наложено такова „пробация“.

С жалбата, изготвена от адв.Л. в качеството и на защитник на подс.П., е обжалвана частта от въззивната присъда, с която е утвърдено признаването на последната за виновна по повдигнатото и обвинение за престъпление по чл.123, ал.1 от НК.Релевирани са доводи, ангажиращи касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК.Отправените искания са в условията на алтернативност - за отмяна на присъдата в обжалваната част и оправдаване на подс.П. по възведеното и обвинение или връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на САС.

Във всички сезиращи касационната инстанция документи са изложени подробни съображения в подкрепа на въведените от касаторите доводи, които ще бъдат подробно посочени и обсъдени при отделното им разглеждане.

В съдебно заседание пред касационния съд представителят на ВКП поддържа протеста само по отношение оправдаването на подс.П.Процесуалноправната незаконосъобразност на въззивния съдебен акт в посочената част, аргументира с допуснати от въззивния съд нарушения по смисъла на чл.13, чл.14 и чл.107, ал.3 от НПК, ангажирайки по този начин касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК.Като последица от допуснатите съществени процесуални нарушения при оценката и анализа на доказателствата в тази част от присъдата, приложението на материалния закон е неправилно, с което се ангажира касационното основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК.Изразява становище за основателност на касационната жалба на частното обвинение, в частта, в която е оспорено оправдаването на подс.П. и за неоснователност на жалбите, подадени от защитниците на подсъдимите П. и Ф.Искането е за отмяна на присъдата в частта, касаеща подс.П. и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на САС в тази част.

В съдебно заседание пред касационния съд повереникът на частните обвинители З. –адв.Д. поддържа подадената жалба, както и съображенията, изложени в подкрепа на релевираните с допълнението към протеста

доводи.Отправя искане за цялостна отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане.

Частните обвинители З. се присъединяват към изложеното от повереника си.

В съдебно заседание адв.Р., защитник на подсъдимата П., поддържа подадената жалба с въведените в нея доводи и направени искания в условията на алтернативност.Оспорва протеста и жалбата на частното обвинение и моли да бъдат оставени без уважение.

Адв.Л., защитник на подс.П., в съдебно заседание пред ВКС поддържа подадената жалба с изложените в нея съображения и направените искания.Допълнителни аргументи излага в писмено изложение, депозирано по реда на чл.351, ал.4 от НПК.

Подс.П., в своя лична защита, поддържа изложеното от адв.Л..

В съдебно заседание пред касационния съд адв.Д., защитник на подс.В. П. моли протеста и жалбата на частното обвинение да не бъдат уважавани и да бъде потвърдено оправдаването на този подсъдим.Отправя критика към качеството на протеста, като счита, че същият е негоден да инициира касационна проверка.В тази насока поддържа, че част от въведените в него доводи са за необоснованост, което не е касационно основание.Друга част аргументират незаконосъобразен доказателствен анализ, без да се държи сметка, че подс.П. е оправдан по правни, а не по фактически съображения.В последния контекст заявява, че в протеста не са изложени никакви аргументи срещу правните съображения на въззивния съд, които да бъдат съотнесени и да позволяват ангажирането на касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК.Подробно защитава разбирането за законосъобразност на оправдаването на подс.П., тъй като вменените му по медицинския стандарт задължения изключват ангажирането на наказателната му отговорност по реда на чл.123 от НК.

Подсъдимият П., в правото си на лична защита, заявява, че се придържа към изразеното от адв.Д. становище.

В правото си последна дума подс.П. изразява съжаление за смъртта на детето, но заявява, че не е извършила вмененото ѝ престъпление.Моли да бъде оправдана.

В правото си на последна дума, подс.П. също изразява съжаление за случилото се.Заявява, че както той, така и останалите подсъдими са направили всичко възможно за предотвратяването на изключително тежкия съставомерен резултат, който не по тяхна вина е настъпил.Моли да бъде потвърдено оправдаването му.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и провери атакувания съдебен акт в пределите, очертани от чл. 347 от НПК, намери за установено следното:

Всички сезиращи касационната инстанция документи са подадени от процесуално легитимирани лица, в законоустановения срок и срещу акт, подлежащ на касационно обжалване съгласно чл. 346, т. 1 от НПК. В този смисъл, както жалбите, подадени от защитниците на подсъдимите П. и Ф., така и протеста са допустими, като по възражението на адв. Д. относно годността на прокурорския акт да инициира касационна проверка ще се изложат допълнителни съображения. Различно е отношението на касационния съд към жалбата на частното обвинение, която по мнение на този касационен състав е недопустима /с изключение на частта, в която е релевиран довод, ангажиращ касационното основание по чл. 348, ал. 3, т. 3 от НПК/, като съображенията за това ще бъдат обективирани по-нататък в настоящото изложение.

Процесуалното развитие на делото е следното:

С постановената от СГС, НО, 7 състав, първоинстанционна присъда № 113/30.04.2018г. по НОХД № 2574/2017г., подсъдимите В. Л. П., В. Ц. П. и Й. М. Ф. са признати за виновни в извършване на престъпление по чл. 123, ал. 1 от НК, за това, че на 14.06.2016г., в гр. София, в Дентален център „ЕО „ДЕНТ“ ООД, при условията на независимо съпричиняване, поради немарливо изпълнение на правно регламентирана дейност, представляващо източник на повишена опасност, са причинили смъртта на А. В. И. с ЕГН ., като подс. П. е извършил това в качеството си на стоматолог със специалност „Орална хирургия“, при нарушение на следните разпоредби на Медицински стандарт „Орална хирургия“, утвърден с Наредба № 50 от 26.11.2010г.- 4.4.7, 5.1.2.2., 5.2.3.2., б. а/, б/ и в/, 5.2.3.3., 5.2.3.4., 5.2.3.7., 5.3.6.; подс. П. е извършила деянието в качеството си на управител на „ЕО ДЕНТ“ ООД, в нарушение на следните разпоредби на Медицински стандарт „Анестезия и интензивно лечение“, утвърден с Наредба № 10 от 04.03.2010г., издадена от МЗ- Раздел II, А т. 3, Б. 2.2., б/, Г. 5.5.1 и 5.2.; а подс. Ф. е извършила деянието в качеството си на лекар-специалист по „Анестезиология и интензивно лечение“, в нарушение на следните разпоредби на Медицински стандарт „Анестезия и интензивно лечение“, утвърден с Наредба № 10 от 04.03.2010г., издадена от МЗ- Раздел II, А, 3.4., 4.1., 4.2., 4.3., Б. 2.2., б/, 2.4. г/, 3.1., 3.2., 3.3., 3.3.1., 3.3.2., 3.4., В, 1.10. д/, 1.11., г/1.13., б/, като при условията на чл. 54 от НК са им наложени наказания лишаване от свобода за срок от по три години за всеки от подсъдимите, чието изпълнение е отложено за срок от по пет години, на основание чл. 66, ал. 1 от НК също за всеки един от подсъдимите.

С присъдата е постановено частично оправдаване на подс.Ф. - за това да е извършила инкриминираното деяние чрез бездействие, а именно, че в продължение на един час не е приложила антидота „Дантролен“.

На основание чл.160, ал.1 от НК и чл.37, ал.1 т.7 от НК подсъдимите П. и Ф. са лишени от правото да упражняват съответната професия /подс. П. –да упражнява професията „Стоматолог“, а подс.Ф.- да упражнява професията „Анестезиолог“/, а подс. П. - от правото да извършва дейност по управление, ръководство и контрол на лечебни заведения за срок от пет години за всеки от тях.

Разноските по делото са възложени в тежест на подсъдимите.

По протест на прокурор от СГП срещу частичното оправдаване на подс.Ф. и по жалби на подсъдимите, подадени чрез техните защитници било образувано и проведено въззивно производство пред САС. Последното приключило с нова присъда №21/07.11.2019г. по ВНОХД №1521/2018г. на САС, НО, 6 състав, която е предмет на недоволство от касаторите в настоящото производство. С тази присъда е отменена първоинстанционната такава, в частта, касаеща осъждането на подс. П. и последиците от него, като вместо това, този подсъдим е оправдан изцяло по възведеното му обвинение, както и в частта, относно частичното оправдаване на подс.Ф., като вместо това, тази подсъдима е призната за виновна и за вмененото ѝ бездействие. С новата присъда подс.Ф. е призната за невиновна и оправдана за това да е извършила престъплението по чл.123, ал.4 от НК в нарушение на правилата, установени в Раздел II.A.4.1.; 4.2.; Б.2.4.; 3.4.; В.1.13.б. Първоинстанционната присъда е изменена в наказателно-санкционната част, като престъпната дейност на подс.Ф. е преквалифицирана от такава по чл.123, ал.1 от НК, в по-леко наказуемия състав по чл.123, ал.4 от НК; намалени са размерите на наложените на подсъдимите Ф. и П. наказания лишаване от свобода от по три години на по една година за всяка от тях и е отменено постановеното от първия съд лишаване от права за тези подсъдими.

I. По протеста:

1. Преимуществено разглеждане следва да получат възраженията на адв.Д. за процесуална несъответност на сезирация документ към изискванията на чл.351 от НПК, с които се оспорва годността му да инициира касационен контрол, тъй като същите касаят допустимостта на прокурорския акт. Възражението налага обсъждане съдържанието на протеста и допълнението към него, за да бъде даден отговор на въпроса дали съдържат съображения и доводи, които могат да ангажират заявените касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, като аргументацията на защитното оплакване указва, че

то е отправено само към частта от коментирания документ, в която се оспорва оправдаването на подс.П..

Прочитът на допълнението към касационния протест в частта, в която са релевирани доводи, ангажиращи посочените по-горе касационни основания, насочени срещу оправдаването на подс.П., обуславя частично съгласие с направените възражения от защитата.ВКС ще отбележи, че избрания от държавното обвинение подход при изготвянето на сезиращия документ, бележи хаотичност, повторение и поставени въпроси, на които обвинителят е дал свой отговор, като всичко това обременява ненужно обема му за сметка на изискуема конкретика.Въпреки това съдържанието на протеста стр.12 - стр.17, макар и трудно, дава възможност за преценка, че се оспорва качеството на доказателствения анализ, поставен в основата на оправдаването на подс.П., доколкото се развиват оплаквания за игнориране на едни доказателства за сметка на други, както и за превратност и изопаченост в оценъчната дейност на въззивния съд.Това позволява извод, че се релевира касационно основание по чл.348,ал.1,т.2 от НПК, което е и цифрово посочено.По отношение на съображенията, аргументиращи несъгласието на държавното обвинение с оправдаването на подс.П., вместо да бъде осъден по предявеното му обвинение, макар от формална гледна точка да предпоставят преценка за оплакване за материалната незаконосъобразност на въззивния съдебен акт в коментираната част на присъдата /касационно основание по чл.348,ал.1,т.1 от НПК/, по същество съставляват също твърдения за непълноценен доказателствен анализ.При това положение, настоящият състав приема, че държавното обвинение е мотивирало недоволството си от атакувания съдебен акт, в частта, касаеща подс.П. в степен, достатъчна за да отговори на поставения в чл.351,ал.1 от НПК стандарт, само в частта от прокурорския акт, в която са релевирани доводи, ангажиращи касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК.Ето защо, инициращият документ е годно основание да предизвика касационна проверка само в аспекта на това заявено касационно основание.По отношение оплакванията за материална незаконосъобразност на присъдата в частта, касаеща подс.П., защитните възражения се споделят от касационния съд, който също счита, че протеста в тази му част е недопустим.

1.Оплакването за порок в аналитичната дейност на въззивния съд, отправено към частта от присъдата, касаеща подс.П., ангажиращо касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, е неоснователно.

Преди да пристъпи към разглеждането му, ВКС ще посочи, че извън касационния контрол ще бъдат оставени изложените в допълнението към протеста съображения, в които е направен собствен, на прокурора, прочит на част от доказателствата по делото, поставени в основата на оправдаването на подс.П., въз основа на който са изведени фактически изводи, различни от тези, обективирани в проверявания акт.Казаното е относимо и към идентичните

съображения, с които е оспорено частичното оправдаване на подс.Ф. Тези оплаквания по съществото си съставляват такива за необоснованост на съдебния акт в протестираните му части, а според разпоредбата на чл.348,ал.1 НПК, необосноваността не е касационно основание. Тя е относима към съдилищата по фактите, каквито са решаващите такива, а не към съд по правото, какъвто винаги е ВКС /с изключение на хипотезата по чл.354,ал.5, изр.2 НПК, която в казуса не е налице./

В контекста на приетата по-горе частична недопустимост на сезирация документ, ВКС ще посочи още, че макар и цифрово да е отразено касационното основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК, въведените доводи за нарушение на закона при оправдаването на подс.П. са защитени единствено и само с оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения от въззивния съд. В частта от сезирация документ, озаглавена „От правна страна“, на л.17-19, отново /както и в преждеизложеното/ е поставен акцент върху аналитичната дейност на въззивния съд, с твърдения, че същата е незаконосъобразна, тъй като доказателствата са оценени превратно и изопачено. На стр.19-21 е посочено какво е направил въззивния съд, отразено е разбирането на прокурора за правната същност на престъплението по чл.123, ал.1 от НК, обективирани са конкретни разпоредби от Наредба №50/26.11.2010г. и от медицинския стандарт „Орална хирургия“, като декларативно е заявено, че те са нарушени от подс.П. и това нарушаване е в причинна връзка със съставомерния резултат. ВКС е категоричен, че процесуалният закон ясно указва какво означава нарушение на закона, свързвайки го с материалния такъв-чл.348,ал.2 НПК. Затова когато страна се позовава на присъствие на касационното основание по чл.348,ал.1,т.1 НПК, а съдържанието на оплакванията насочва, че те са отправени поради изводи, даващи възможност да се формулират нарушения на процедурните правила, ВКС се произнася именно в такъв смисъл. Така и в конкретния случай, касационният съд ще подведе съответните аргументи под вярното касационно основание, като отново ще напомни, че приетите за установени фактически положения от въззивния съд не могат да бъдат поставени на контрол, стига при тяхното констатиране да не са допуснати процесуални нарушения. При така изложеното, както и за да се постигне пълното гарантиране на правото на прокурора да получи отговор на доводите си в протеста, ВКС извърши проверка на въззивния съдебен акт в частта, касаеща оправдаването на подс.П., с оглед единствено и само на касационното основание по чл. 348 ал.1 т.2 от НПК.

Преди всичко, следва да се отбележи, че Апелативният съд е постановил нова въззивна присъда, в рамките на правомощията си по чл.336, ал.1, т.3, чл.337, ал.1,т.1 и т.2 и чл.338 от НПК. Касационната проверка позволява извод, че при постановяването на същата, въззивният съд е изпълнил задълженията си по чл.339,

ал.3 от НПК в частите от присъдата, касаещи подсъдимите П. и Ф..Различно е виждането на касационния съд по отношение частта от присъдата, касаеща подс.П., като подробни съображения в тази насока ще бъдат изложени при обсъждане на доводите, обективирани в жалбата, подадена от адв.Л..В частта от въззивната присъда, която намира касационна подкрепа /оправдаването на подс.П. и частичното такова на подс.Ф. по някой от вменените и нарушения/, въззивният съд е подложил на собствен анализ цялостната доказателствена съвкупност и обстойно го е обективирал в мотивите към атакуваната присъда.При това САС не се е ограничил само до обсъждане на доказателствата, събрани и проверени в хода на досъдебното производство и на първоинстанционното съдебно следствие, но е проявил процесуална активност, като е събрал допълнителни доказателства. В дейността на съда по събирането и оценката на доказателствата в коментираните части от присъдата не се откриват процесуални пороци или неправилно тълкуване на съдържанието им. Гласните доказателствени средства, изходящи от показанията на разпитаните по делото свидетели са подложени на проверка както относно вътрешната им устойчивост, така и чрез съпоставка с останалите налични доказателства и доказателствени средства.Обсъдени са писмените доказателства по делото, както и експертните заключения, наред с направените от експертите устни разяснения при защитата на последните.

Касационният съд, при проверка на присъдата, в частта, касаеща оправдаването на подс.П., не констатира твърдяното в протеста подценяване на някой от доказателствените източници за сметка на други, нито пък избирателност, превратност и/или едностранчивост при анализа на доказателствените източници и средствата за тяхното установяване.Усилията на обвинителя са концентрирани основно върху оспорване на доказателствените източници, поставени в основата на изведените от въззивния съд фактически изводи, касаещи проведените срещи между св.З. /майка на детето/ и подс.П. преди инцидента; разговорите, които са водени между двамата по повод предстоящата оперативна интервенция; неправилния /според обвинителя/ избор на анестезията; страха на детето от зъболечение, който страх е бил до степен на фобия ,непозволяваща провеждането на зъболечение.По този начин е направен опит да бъде защитено разбирането, че:1/детето не е имало страх от зъболечение, като при това положение, избора на анестезия /пълна/ за провеждане на оперативната интервенция е бил неудачен, още повече, че обема на самата операция е определен като малък до среден и като такъв, е позволявал извършването и чрез локална анестезия; 2/последниците от анестезията, в т.ч. и това, че при провеждането на такава със „Севоран“ е възможно отключването на състояние „Малигнена хипертермия“, не са били разяснени на майката /св.З./, която ако е имала съответното познание е щяла да

откаже планираната оперативна интервенция и З/подс.П., като хирург-оператор е направил неправилна окончателна преценка на оперативния риск и е изградил грешно становище за безопасността на анестезията чрез използването на „Севоран“, като при това е действал със знанието, че лечебното заведение не разполага с антидота /“Дантролен“/, който единствено е показан за овладяване на коментираното състояние, което би могло да се получи при въвеждането на посочения анестетик. Преди всичко следва да се отбележи, че дори и да бъде споделена така лансираната от обвинителя теза /което ВКС не прави, тъй като приетите за установени, в резултат на законосъобразна аналитична дейност факти, разкриват различна фактология/, тя не държи сметка за това, че нито едно от обстоятелствата, на които се акцентира /без да се коментира различния прочит на доказателствата, направен от прокурора/ не е в причинно-следствена връзка със съставомерния резултат. Това е така, защото, причината за смъртта на детето е изпадането му в състояние на „малигна хипертермия“, вследствие въвеждането му в анестезия с анестетика „севоран“ и закъснялото приложение на антидота „дантролен“. С други думи казано, общественото опасният резултат в конкретния случай не е настъпил по нито една от откритите от обвинителя причини, или пък поради комплексното им разглеждане. В този смисъл, оплакванията за непълноценен доказателствен анализ при изграждане на фактическите изводи на съда, касаещи обстоятелствата, които прокурорът счита за значими, освен, че са несъстоятелни, отделно от това, нямат значението, което им се придава. Те са развити на плоскостта на неправилно, вследствие на незаконосъобразен доказателствен анализ установяване на фактите, касаещи поведението на подс.П. преди провеждане на оперативната интервенция на детето и в този смисъл нямат отношение към конкретните съставомерни последици, тъй като не са част от причинния процес, довел до смъртта на детето. Макар обстоятелствата, които обвинителят е посочил като решаващи за отговорността на подс.П. да имат отношение към вмененото му бездействие, касаторът не е съобразил утвърденото в доктрината и практиката разбиране, според което, от значение за отговорността на деца, в контекста на вменената му по чл.123 от НК престъпна деятелност, е не всяко бездействие, а само това, което има каузален ефект. /Ив.Ненов, т.2, стр.13/. Въпреки това, ВКС ще обсъди коментираните оплаквания в контекста на заявеното касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК. Конкретно отправените такива, с които се аргументира виждането на обвинителя за порок в аналитичната дейност на проверявания съд при изграждане на посочените по-горе фактически изводи, касаещи поведението на подс.П. преди провеждане на операцията на детето се свеждат до това, че показанията на св.А., неправилно са ценени с доверие, тъй като тя е предубедена; че заявеното от св.С. е останало извън вниманието на въззивния съд, както и че неправилно е дадена вяра на обясненията на

подс.П. и на показанията на св.Б..Коректният прочит на въззивните мотиви в частта, касаеща поведението на подс.П. преди оперативната интервенция сочи, че твърдените от държавното обвинение дефицити в аналитичната дейност на проверявания съд не са налице.Въззивният съд е подходил изключително прецизно към анализа на гласните доказателствени източници, изводими от показанията на всички разпитани по делото свидетели, в т.ч. и към тези, които са депозирали свидетелите А., С. и Б..На л.603 гърба до л.604 от въззивните мотиви са изложени причините, поради които показанията на посочените свидетели са ценени с доверие. В доказателствената дейност на съда по събирането и оценката конкретно на показанията на свидетелите А. и Б. не се откриват процесуални пороци или неправилно тълкуване на съдържанието им. Гласните доказателствени средства, изходящи от тези източници са подложени на проверка както относно вътрешната им устойчивост, така и чрез съпоставка с останалите налични доказателства и доказателствени средства.Показанията на свидетелката С. не са останали извън вниманието на въззивния съд, който на л.603 гърба, в последния абзац им е обърнал специално внимание, като убедително е защитено становището за тяхната достоверност.По същия законосъобразен начин е подходил въззивния съд и при оценката на показанията на свидетелката А..На л.605 от мотивите аргументирано е защитено заключението, че сведенията, които е дала тази свидетелка следва да бъдат ценени с доверие.На последно място, законосъобразно е подходил въззивния съд и при обсъждане обясненията на подс.П..Отчетена е двойствената им правна същност, като кредит на доверие е получила само частта от обясненията на този подсъдим, която намира опора в останалите събрани по делото доказателства.

В обобщение следва да се посочи, че въззивният съд е обосновал оспорените от обвинителя фактически положения, изложени по-горе, с надлежен доказателствен анализ на относимите доказателствени източници, при който не е допуснал нарушение на процесуални норми, и по начин който позволява процеса на формиране на вътрешното му убеждение да бъде проверен.Не са налице нарушения на правилата, установени в чл.107, ал.5, чл.13 и чл.14 от НПК. При липсата на процесуални пороци в дейността на съда по оценката на доказателствата и техните източници, за ВКС не е налице правомощие да проверява правилността на установените факти.

2.Както се посочи по-горе доводът за нарушение на материалния закон при оправдаването на подс.П. е лишен от конкретика.Направеният от държавното обвинение в протеста, различен от този на въззивния съд прочит на част от вменените на подс.П. разпоредби на медицинския стандарт „Орална хирургия“ и по конкретно т.4.4.7, 5.2, 5.2.1., 5.2.3.3. и 5.2.3.4 от същия не е достатъчен за да аргументира ангажиране на заявеното касационно основание

по чл.348, ал.1, т.1 от НПК. Декларативното заявяване, че нарушавайки посочените разпоредби подс.П. е извършил вмененото му престъпление също не удовлетворява стандарта за мотивираност на въведеният довод за нарушение на материалния закон. Касационната инстанция не е в състояние да отговори на непоставени въпроси от материалноправно естество, като при това положение само ще отбележи, че на базата на установените факти въззивният съд правилно е заключил, че подс.П. не е виновен в извършването на престъпление по чл.123, ал.1 от НК. При това положение материалния закон е приложен правилно.

Изложеното по-горе, определя като неоснователен протеста на прокурора срещу частта от въззивната присъда, в която подс.П. е оправдан за това да е извършил вмененото му престъпление по чл.123, ал.1 от НК, по изложените съображения, ангажиращи касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК. В тази част, прокурорският акт следва да бъде оставен без уважение, съответно – присъдата, следва да бъде оставена в сила. Протеста следва да бъде оставен без разглеждане в частта, в която е релевирано наличие на касационното основание по чл.348, ал.1, т.1 от НК за същата част от присъдата.

3.С протеста е оспорена и частта от въззивната присъда, с която подс.Ф. е призната за невинна по първоначално възведеното и обвинение по чл.123, ал.1 от НК, както и тази, в която същата е оневинена за това, че е въвела детето под обща анестезия, използвайки препарата „Севоран“. Изложените на л.23-24 от протеста съображения, въпреки обема си, затрудняват касационната инстанция да упражни правомощията си по проверка на протестираната част от присъдата в контекста на въведеното оплакване, ангажиращо касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, тъй като не съдържат конкретна аргументация. Преразказана е част от фактологията по делото, като се настоява, че въз основа на нея тази подсъдима е следвало да бъде осъдена по първоначалното вмененото и обвинение. Посочени са словно част от вменените на подс.Ф. разпоредби от медицинския стандарт „Анестезия и интензивно лечение“, като прочитът им според прокурора също е в подкрепа на тезата му за цялостното и осъждане по възведеното обвинение. Неколкократно е заявено превратно тълкуване на доказателствата, без да се посочи кои точно доказателствени източници са тълкувани превратно и в какво точно се изразява тази превратност. Поради липса на конкретно изложени съображения, които да позволяват съотнасянето им към коментираното касационно основание, ВКС няма да се произнася по така въведеният довод.

Заявената в протеста материално-правна незаконосъобразност на тази част от присъдата е аргументирана по следния начин:

На първо място, се твърди, че материалният закон е приложен неправилно при оправдаването на подс.Ф. за това, че е въвела в анестезия детето, използвайки анестетика „Севоран“. Според прокурора, знанието на подсъдимата, че при използване именно на този анестетик е възможно отключване на състоянието „Малигна хипертермия“, в съчетание с липсата на единствения антидот в заведението за дентално лечение, е следвало да доведе до ангажиране на отговорността ѝ и по тази част от вмененото и обвинение. Това разбиране няма как да бъде споделено. То на първо място, е основано на изначално отричане приложението на инхалационния анестетик „Севоран“, само и единствено поради това, че използването му би могло да доведе до усложнения, включително и до това, което е инкриминирано по настоящото делото. Подобно схващане е незащитимо, доколкото, в принципен план, би довело до невъзможност пациента да бъде анестезиран изобщо не само със „Севоран“, но и с всички други инхалационни анестетици, което на практика би довело до невъзможност да бъде лекуван. На следващо място, застъпеното от прокурора становище не държи сметка за приетото по фактите, според което: 1/ използването на инхалационния анестетик „Севоран“ е най-доброто средство за анестезия в детска възраст; 2/ Състоянието „Малигна хипертермия“, което безспорно фигурира сред усложненията, посочени при приложението на този анестетик, възниква не при всички индивиди, поставени под анестезия със „Севоран“, а само при тези, при които е налице генетична предиспозиция; 3/ Предварително /преди въвеждането в анестезия/ установяване на коментираното състояние в конкретния случай е било невъзможно и 4/ Не само използвания от подс.Ф. анестетик, но и всички инхалационни анестетици и деполяризиращи миорелаксанти могат да предизвикат развитието на „Малигна хипертермия“ /вж т.13 от тройната СМЕ/, като същевременно няма обща анестезия, която теоретично и практически да е абсолютно безопасна за пациентите /т.6 от същата експертиза/. При това положение, оплакването, че оправдаването на подс.Ф. за вмененото и действие, т.е. за това, че е въвела детето в обща анестезия, използвайки препарата „Севоран“ от въззивния съд, ангажира касационното основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК, е неоснователно. Изложените на л.606 гърба от въззивните мотиви съображения, с които касационния съд изразява солидарност, убедително аргументират заключението, според което липсва нарушение на установените в медицинския стандарт „Анестезия и интензивно лечение“ правила, касаещи избора на инхалационния анестетик. По тези съображения, материалният закон е приложен правилно при частичното оправдаване на подс.Ф..

Не е налице и твърдяната материална незаконосъобразност на проверявания съдебен акт, аргументирана с приложението на привилегирования състав по чл.123, ал.4 от НК. Според прокурора, действията на подс.Ф. след

установяване състоянието „Малигна хипертермия“ при А. И. са били безмислени и неадекватни, тъй като не са довели до неговото подобряване и спасяване. Като „физически безрезултатно действие“ е определено и транспортирането му до УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“, тъй като леталната фаза е била напреднала и смъртта е била неизбежна. Тези съображения се противопоставят на изводът на въззивния съд, според който подсъдимата Ф. е направила всичко зависещо от нея, за оказване помощ на пострадалия, като се настоява, че е голословен, а това компрометира приложението на привилегирания състав. Оплакването не се споделя.

Съгласно съдебната практика, за непредпазливи деяния, причинили смъртта на пострадали лица, приложението на съответния привилегирован състав е допустимо, когато подсъдимият е изпълнил изискването да направи всичко зависещо от него за оказване помощ на пострадалия и неговото спасяване. Утвърдено в доктрината и съдебната практика е разбирането, че формулировката на понятията ”всичко зависещо за оказване помощ на пострадалия”/визирана в чл.343а НК, чл.134, ал.4 НК/ и „всичко зависещо за спасяване на пострадалия”/визирани в чл.123, ал.4 НК/ по същество имат едно и също правно значение. С посочените правни норми, законодателят поощрява всички действия които обективно и субективно са насочени към спасяване живота на пострадалия. Няма спор, че действията на подсъдимата Ф. по овладяване състоянието „Малигна хипертермия“, в което е изпаднало детето – спиране подаването на анестетика; поставянето на лед за охлаждане на детето; поставяне на „урбазон“, „аналгин“, „атропин“, „дексаметазон“ и „адреналин“, включително и транспортирането на пострадалия до съответно медицинско заведение, са били наложителни и единствено възможните към момента, доколкото в ЕО „ДЕНТ“ не е бил наличен единствения антидот „Дантролен“, който е следвало да се приложи. В този смисъл поведението на подсъдимата е съставомерно именно по чл.123, ал.4 НК, тъй като е направила всичко зависещо от нея, чрез оказаната помощ, за спасяването на пострадалия, който е бил жив и се нуждаел от бързо транспортиране за медицинска помощ. Без значение за приложението на посочената разпоредба е обстоятелството, че пострадалият е починал около час по-късно. Към момента на извършеното действие от страна на подсъдимата, пострадалият е бил жив. С оглед на изложеното, като е преквалифицирал деянието на подс.Ф. по чл.123, ал.4 НПК въззивният съд не е допуснал нарушение на материалния закон по смисъла на чл.348, ал.1 т.1 НПК.

По така изложените съображения, протестът е неоснователен и съответно следва да бъде оставен без уважение в частта, в която се претендира наличие на касационното основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК в частта, от присъдата, касаеща признаването на подс.Ф. за виновна в

извършване на престъпление по чл.123, ал.4 от НК, както в тази, в която същата е оправдана частично за това, да е извършила престъплението чрез действие. Като последица-тази част от присъдата на въззивния съд следва да бъде оставена в сила /със забележката, че така направената констатация по отношение на осъдителната част на присъдата, касае само част от вменените като нарушени правила от Медицинския стандарт „Анестезия и интензивно лечение“, като за това ще се изложат допълнителни съображения при обсъждане жалбата, подадена от адв.Р./ .Протеста следва да бъде оставен без разглеждане в частта, в която се претендира наличие на касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК за обсъжданите части от въззивния съдебен акт.

4. По причини, които ще станат ясни по-нататък в изложението, по същество ще бъде коментирано само оплакването за явна несправедливост на наложеното на подс.Ф. наказание. Съображенията, с които обвинителят аргументира наличие на касационното основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК ще бъдат обсъдени съвместно с оплакванията на адв.Р., защитник на подс.Ф., които макар и да са с противоположна насоченост, позволяват общо разглеждане на въведените доводи за явна несправедливост на наложеното на тази подсъдима наказание.

II. По жалбата на частното обвинение:

В същата се поддържа, че с въззивното решение са допуснати множество нарушения на процесуалните правила, които обуславят неговата отмяна. Конкретно се правят оплаквания за това, че решаващият въззивен съд е направил изводи, които не отговарят на доказателствената основа и с примери се поддържа погрешността на направените фактически и правни заключения.

В принципен план ВКС ще посочи, че съдържанието на касационната жалба /както и протеста/ трябва да отговаря на изискванията на чл.351, ал.1 от НПК, като това е изрично посочено в цитираната законова разпоредба. В този смисъл, инициращият документ е необходимо да съдържа конкретни оплаквания, сочещи незаконосъобразността на атакувания съдебен акт, които да бъдат проверени впоследствие в хода на образуваното касационно производство. Наред с това, в същия следва да се съдържат оплаквания, които да са съответни на естеството на производството, чието начало тя трябва да постави. Всяко едно от исканията на недоволната от атакувания съдебен акт страна трябва да е съобразено с правомощията на касационната инстанция и очертаните от законодателя касационни основания.

При анализ на текста на обсъжданата жалба следва извод, че всички оплаквания, с изключение на това, касаещо законността на съдебния състав, са свързани с несъгласие на жалбоподателя с изводите на проверявания съд, което тангира на въведен довод за необоснованост. Поради тази причина, както и поради липсата на съображения, които да позволяват съотнасянето им към което и да е от касационните основания по чл.348, ал.1 от НПК, касационният съд счете, че жалбата на частното обвинение следва да бъде разгледана само в частта, в която е изразено съмнение относно законността на съдебния състав. В останалата част, изложените доводи не позволяват осъществяването на касационен контрол.

Що се касае до оплакването, по което касационната проверка е възможна, то е неоснователно. Причините, поради които съдия К. К. е избран за член на съдебния състав, разгледал делото във въззивната му фаза, са обективирани на л.310-313 от въззивното съдебно дело. Те указват ясно и недвусмислено, че принципа на случайно разпределение е спазен /вж. протокола за избор на член-състав, приложен на л.313/. На поставеният от жалбоподателя въпрос „В конфликт на интереси ли е съдия К. с адвокат Д. Д.“, касационният съд няма как да отговори, тъй като частните обвинители не са посочили конкретни съображения в тази насока, върху които ВКС да разсъждава.

При това положение, жалбата на частното обвинение следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, в частта, в която е релевиран довод, ангажиращ касационното основание по чл.348, ал.3, т.3, пр.1 от НПК. В останалата част, следва да бъде оставена без разглеждане.

II. По жалбата на адв.Р., защитник на подсъдимата Ф., с която е изразено несъгласие с частта от присъдата, с която е ангажирана наказателната отговорност на тази подсъдима по чл.123, ал.4 от НК за престъпление, извършено чрез бездействие:

Касационната жалба релевира доводи по чл. 348 ал.1 т.1, т.2 и т.3 от НПК. Касационното основание по т.2 на чл.348, ал.1 от НПК е аргументирано с допуснати нарушения на чл.13 и чл.14 от НПК. Отправен е упрек към аналитичната дейност на решаващия съд, поставена в основата на фактическите изводи, според които, след приключване на операцията от подс.П., подс.Ф. не е била в операционния блок. На тази плоскост се претендира изопачен анализ на доказателствата, изводими от показанията на свидетелите П.П., М.Р., М.С. и обясненията на подс.Ф.. Наред с това, отправено е и оплакване за това, че решаващият съд не е съпоставил по-между им доказателствените източници, установяващи времето, в което е следвало да бъде

приложен препаратът „дантролен“, при отключване на състоянието „малигнена хипертермия“, за да бъде избегнат леталния изход, с тези, които касаят темпоралните параметри по установяване на коментираното състояние и възможните действия в конкретния случай по преодоляване му, в това число и транспортирането на пациента до болнично учреждение, разполагащо с антидот. В последната насока се настоява, че не се обсъдени в тяхното действително съдържание констатациите на СМЕ /т.13 и т.15/, според които прилагането на антидота е ефикасно в първите 10-15 минути от появата на първите признаци на „малигнената хипертермия“, като акцент е поставен и върху обстоятелството, че установяването на това състояние се извършва на основата на няколко кумулативно налични признака на влошаване състоянието на пациента. Извън оценката на съда е останало и това, че нито експертизата, нито останалите доказателства по делото, се ангажират с посочване на времевите параметри, в които трябва да бъде установено състоянието на „малигнена хипертермия“, още повече, че се касае за изключително рядко заболяване, което предварително няма как да бъде установено /освен ако не са заявени данни за генетична предразположеност, каквито в случая няма/. Извън аналитичната дейност на съда са останали и доказателствата, установяващи следните безспорни факти: незабавно след установяване на влошеното състояние на пострадалия в 15.05ч., подс.Ф. е отпочнала реанимационни мероприятия, които са експертно оценени като адекватни, като същевременно е наредила на св.Р. да уведоми подс.П., че трябва да бъде извикана линейка за да транспортира А. И. до „Пирогов“; че тези реанимационни мероприятия са продължили до момента на пристигане на линейката, което е малко след 15.41ч./в който час е проведен тел.разговор между подс.П. и св.М. – водач на линейката/; че общото време от повикването на линейката до постъпването на детето в „Пирогов“ е 19 минути. Последното не е съпоставено с писмените доказателства, обективирани в отговора от ЦСМП, съгласно които, ако повикването на линейката беше извършено през Националната система „112“ и то за повикване код „А“ /най-тежкото и спешно състояние/ само времето за пристигане на линейката до клиниката е в най-добрия случай около 16 минути, като при това е нужно допълнително време за обработването на подадения сигнал и подаването му до спешните екипи.

Оплакването за нарушение на материалния закон е защитено с разбирането, че следва да намери приложение разпоредбата на чл.15 от НК. В подкрепа са изложени аргументи, според които: 1/От гледна точка на медицинската наука „малигнена хипертермия“ е определена като „медицинска случайност“ или „Нещастен случай“ /т.20 от трайната СМЕ/; 2/според нормативната база, медицинските заведения за извънболнична помощ не могат да разполагат с „Дантролен“; 3/инхалационния анестетик „Севоран“ се счита за

„Златен стандарт“ при използването му по отношение на деца; 4/предиспозицията към „малигнена хипертермия“ може да се установи единствено чрез изследване, каквото в РБ не се прави; 5/ времето, през което успешно може да бъде използван антидотът след първите проявления на състоянието „МХ“ е твърде кратко -10-15 минути. С тези съображения се защитава извода, че на практика, а и съотнесено към конкретния случай, ефект от употребата на антидота би могло да има само ако медицинското заведение, в което се извършва анестезията със „Севоран“ разполага с „Дантролен“, като същевременно медицинските стандарти не правят такава връзка и не създават задължения за лечебното заведение, прилагашо анестезия със „Севоран“ да разполага с „Дантролен“. Акцент е поставен и върху това, че при снемането на анамнестични данни за детето не е получена информация, водеща до съмнение за предразположението му към изпадане в състояние на „малигнена хипертермия“.

Явната несправедливост на наложеното на подс.Ф. наказание е аргументирана с неправилния отказ на въззивния съд да приложи чл.55, ал.1, т.2, б.„б“ от НК.

1. На първо място подлежат на обсъждане релеванните доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като евентуалното наличие на такива би предопределило крайния изход на делото -отмяна на съдебният акт в проверяваната му част. Произнасянето по касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.3 от НПК по необходимост предполага законосъобразно установени от процесуална гледна точка фактически положения по делото.

Следва обаче още отначало ясно да се дефинира предмета на касационната проверка, за да се изключи опасността от произнасяне по невъзведени в закона касационни основания. В този ред на мисли, ВКС счита за необходимо изрично да коментира касационната жалба и допълнението към нея и от гледна точка на съдържанието на формулираните в тях оплаквания срещу съдебния акт на САС в проверяваната му част.

Констатира се, че част от залегналите в сезирация документ доводи се отнасят до неправилно установяване на фактическата обстановка от страна на въззивния съд /оспорването на приетото от САС, според което, след излизането на подс.П. от операционния блок /14.50ч./ и до 15.05ч., когато медицинската апаратура индикирала чрез звуков сигнал влошеното състояние на А. И., подс.Ф. била в операционната зала, но извън бокса, в който се намирало пострадалото дете/. Настоящият съдебен състав припомня, че касационната инстанция не дължи отговор на възражения за неправилност и необоснованост на атакувания съдебен акт. Аргументите, насочени срещу правилността на фактическите констатации на въззивния съд, съставляват

доводи за фактическа необоснованост, която не е самостоятелен касационен повод по чл.348, ал.1 от НПК.ВКС контролира единствено юридическата правилност на атакуваните съдебни актове, без да преценява верността на изложената фактическа обстановка и да пререшава въпроса за достоверността на доказателствените материали, относими към предмета на доказване по конкретното наказателно дело.Именно защото е ограничен от установените от въззивния съд факти /във всички случаи, извън хипотезата на чл.354, ал.5, пр.2 от НПК, каквато в конкретния случай не е налице/, изначално е ясно, че няма как да бъде уважено отправеното с жалбата искане за отмяна на решението на САС и оправдаване на подс.Ф..Това би означавало ВКС сам за първи път да приеме нови фактически положения, с каквото правомощие тази инстанция не разполага.При касационния контрол фактологията на деянието може да се изследва само с оглед процесуалната законосъобразност на конкретните действия на контролирания съд по допускането, събирането, проверката и оценката на доказателствата по делото и правилността на формирането на вътрешното убеждение на решаващия съдебен орган.С оглед на тези принципни положения настоящият съдебен състав ще обсъди само онези възражения на касатора, които се отнасят до конкретни фактически положения, оспорени като изведени в нарушение на конкретни процесуални правила.

Проверката на съдопроизводствените действия на въззивната инстанция не сочи да са допуснати съществени процесуални нарушения, налагащи упражняване на правомощието на ВКС за отмяна на въззивната присъда и връщане на делото за ново разглеждане в тази част на съдебния акт. Анализът на доказателствената съвкупност е изчерпателен и задълбочен.Приетите фактически обстоятелства от двете инстанции по фактите са резултат от процесуалноиздържана доказателствена дейност.По този начин крайният резултат на доказателствения процес е обективиран по един ясен, убедителен и несъмнен начин, така че волята на въззивния съд и неговото вътрешно убеждение е възможно да бъдат проследени както от страните в процеса, така и от касационния съд. В мотивите към тази част на присъдата си САС е дал изчерпателен и обоснован отговор на всички възражения на защитата и е аргументирал в пълна степен своите съображения за достигнатия фактически и правен извод по делото, който се различава от този на първоинстанционния съд, както по отношение правната квалификация на престъпната деятелност, вменена на подсъдимата Ф., така и касателно формата на изпълнителното деяние /според позицията на САС престъплението е реализирано чрез бездействие/. Изложеното определя като несъстоятелен отправеният с жалбата упрек за нарушаване на основните принципи на наказателния процес, визирани в чл. 13 и чл. 14 от НПК.Касационната проверка на присъдата в атакуваната и част не констатира въззивната инстанция да е

интерпретирала неправилно, не в действителното им съдържание показанията на свидетелите П., Р. и С., както и обясненията на подс.Ф..Коментираните гласни доказателствени източници са подложени на внимателна оценка както в тяхната отделност, така и при съпоставката им с останалите доказателства по делото.Наред с това, те са съпоставени и с констатациите, обективирани в заключенията на медицинските експертизи и след като съдът се е уверил, че те са достоверни, законосъобразно е мотивирал своите фактически и правни изводи върху тях.Подходът му в случая е напълно законосъобразен, а в преценката на съда ВКС не би могъл да се намесва, освен ако не констатира нарушение на процесуални норми при анализа на доказателствата. Както се посочи, такива не са налице, а ВКС нееднократно изрази позицията си, че фактическата необоснованост на въззивния съдебен акт не може да бъде подложена на контрол от настоящия съд, доколкото тя не представлява касационно основание.

Основната част от оплакванията на касатора в аспекта на заявеното касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК са съсредоточени върху оборване на онези фактически констатации на съда, обуславящи в съвкупността си верните му изводи, че подс.Ф. не е забелязала своевременно влошаването на състоянието на А. И., като в този смисъл реакцията ѝ по овладяването му е закъсняла.Именно на тази плоскост са развитите съображения за порок в аналитичната дейност на съда в обжалваната част от присъдата, аргументирани с превратност на гласните доказателствени източници, посочени по-горе. Защитната теза е била поставена на вниманието на инстанционните съдилища, като същата с основание е била приета за опровергана със законосъобразни от процесуална гледна точка доводи.Всъщност, оспореното от защитата обстоятелство няма значението, което му се придава.Това е така, защото според приетото по фактите, което не се оспорва от касаторите, подс.Ф. е възприела влошеното състояние на детето едва в момента, в който е чула звуковия сигнал на апарата, следящ жизнените му показатели.Към този момент, пак според приетите за установени фактически констатации /и това също не се оспорва от касаторите/, пострадалото дете е било с фебрилитет –температурата му се е покачила до 39,7градуса; с тахикардия –сърдечната честота е била от 152 удара в минута; дишането му е било затруднено, съпроводено с повишено отделяне на въглероден диоксид. Установяването на посочените обстоятелства, които са относими към отговорността на подс.Ф., в контекста на обвинението ѝ за закъсняла реакция, е в резултат на законосъобразноиздържана аналитична дейност. Именно тяхното наличие очертава и необходимата причинно-следствена връзка между поведението на подс.Ф. в аспекта на вмененото и бездействие и съставомерния резултат.Установяването им е извършено при стриктно спазване на правилата за анализ и оценка на доказателствата от

страна на САС, като отправените защитни оплаквания няма как да бъдат споделени.

На следващо място, неоснователен е и отправения упрек, аргументиран с това, че част от констатациите на тройната СМЕ и по конкретно т.13 и т.15 от същата са останали извън вниманието на решаващия съд. Без да оспорва твърдението на защитата, че в посочените части, експертите определят състоянието „малигнена хипертермия“ като изключително рядко и в този смисъл трудно установимо, като наред с това, за успешното му овладяване е необходимо провеждането на лечение с препарата „дантролен“ в изключително кратки срокове след установяване му / 10-15м/, законосъобразно издържано, САС при аналитичната си дейност, е съобразил не само констатациите на които поставя акцент защитата, но и тези, обективирани в същите точки, според които състоянието на детето през 15 –те минути, отброени след излизането на подс.П. от операционния блок до момента на звуковото алармиране на апарата, не е проследено от подс.Ф., както и тези, според които прилагането на антидота в конкретния случай е закъсняло.

На последно място, доказателствата, поставени в основата на фактическите изводи, установяващи времето, за което пострадалото дете е било транспортирано до УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ /в т.ч. повикването на линейката; нейното пристигане до ЕО“ДЕНТ“ООД, като и това до лечебното заведение, в което е констатирана смъртта на детето/ не са останали извън вниманието на решаващия съд. На л.599 гърба-л.600 от въззивните мотиви подробно е изложена хронологията на събитията, свързани с транспортирането на детето между двете лечебни заведения. Предложената от защитата интерпретация на доказателствата, поставени в основата на така установените фактически положения по същество е довод за необоснованост, затова и ВКС няма да я обсъжда. Идентично е отношението на касационния съд и към последното оплакване на жалбоподателя по този пункт от жалбата, защитено с това, че фактите, свързани с поведението на подс.Ф по овладяване състоянието на детето, от момента, в който е констатирано влошаването му, до момента на постъпването в УМБАЛСМ“Н.И.Пирогов“, не са били оценени правилно от въззивния съд. Защитата не сочи порок в аналитичната дейност на въззивния съд при извеждане на посочените в този абзац фактически положения, а само изразява несъгласие с това, че те са били поставени в основата на осъдителните изводи.

Въз основа на изложените дотук съображения може да се обобщи, че в процесуален план доказателствена дейност на съдилищата по фактите е законосъобразна. Това предполага неоснователност на защитното оплакване за наличие на порок в частта от въззивния акт, касаещ осъждането на подс.Ф., ангажиращо касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК. Установените от

САС фактически положения са изведени в резултат на процесуално издържан анализ и се подкрепят от обективно наличната по делото доказателствена съвкупност. Въззивният съд ясно е посочил конкретното поведение на подсъдимата Ф., с което същата е допринесла за настъпването на тежкия резултат, както и защо този резултат се явява следствие именно на нейното поведение. По този начин въпросът за конкретно осъщественото от подсъдимата Ф. поведение и каузалният принос към настъпилите тежки резултат е правилно разрешен от съдилищата.

В мотивите на атакувания съдебен акт е даден мотивиран отговор на всички доводи на касатора, отправени с въззивната му жалба и застъпени в пledoарията на защитника пред въззивния съд. От съдържанието на решението е видно, че отделните възражения са обсъдени внимателно в контекста на цялостната доказателствена съвкупност, като ясно и недвусмислено са посочени основанията, въз основа на които всяко от тях е преценено като неоснователно. С оглед на това касационната инстанция прие, че доказателствената дейност на въззивния съд е процесуално изрядна, а залегналата в атакувания съдебен акт аргументация в необходимата степен е съобразена със стандарта на чл.339, ал.3 от НПК.

2. Оплакването, аргументиращо наличие на релевираното от жалбоподателя основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК – нарушение на материалния закон, е частично основателно, макар и не по изложените в жалбата съображения. В частта от присъдата, касаеща осъждането на подс.Ф., въззивният съд е утвърдил крайния извод на първоинстанционния такъв за съставомерност на поведението ѝ, в аспекта на вмененото и обвинение за престъпление по чл.123 от НК, прилагайки по-леко наказуемия състав, визиран в ал.4 на цитираната материална норма, като за разлика от СГС е приел, че същото е извършено чрез бездействие – подсъдимата не е отчела своевременно повишената концентрация на въглероден диоксид при А. И. /признак за поява на „малигна хипертермия“ и в продължение на един час не приложила единствения възможен антидот „дантролен“, а вместо това, пациента е транспортиран в УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“, където е констатирана смъртта му. Позицията на САС намира касационна подкрепа в частта, в която е прието, че подс.Ф. е извършила вмененото и престъпление чрез бездействие, изразяващо се в това, че не е отчела своевременно влошаването на състоянието на детето, като в този смисъл реакцията и е била забавена. Различно е разбирането на касационния съд по отношение на извода на въззивния съд, според който подс.Ф. следва да понесе отговорност и за това, че не е приложила антидота „дантролен“ на пострадалото дете. В частта от въззивните мотиви, с които ВКС изразява солидарност, на л.610 гърба до л.612 гърба, въззивната инстанция е изложила верни и изчерпателни съображения относно

съставомерността на поведението на подсъдимата Ф. по чл.123, ал.4 от НК, които се споделят от настоящия състав. Дадена е законосъобразна и аналитична правна оценка на установената специфика на дейността по въвеждане и провеждане на анестезия, нейната регламентация, вменените на подсъдимата Ф. задължения които тя е пренебрегнала, причинната връзка между поведението ѝ и настъпилите общественоопасни последици, субективното и отношение към тях. Юридическата част на въззивното решение е съобразена с константната съдебна практика на ВКС по трайно и еднопосочно разрешаваните въпроси на професионалната непредпазливост.

Доводите в касационната жалба на подсъдимата Ф. са основани на съображенията за неправилни изводи по фактите, както и на това, че приложение следва да намери разпоредбата на чл.15 от НК.

Настоящият касационен състав не споделя изтъкнатата аргументация, с която се оспорва съставомерното поведение на подс.Ф. по чл.123, ал.4 от НК в контекста на бездействието на същата, изразяващо се в несвоевременно отчитане и забавена реакция при овладяване на влошеното състояние на детето А. И.. Както бе посочено по-горе, заключенията по фактите в тази част от въззивния съдебен акт са направени при стриктно спазване на процесуалните правила по допускане, събиране, проверка и оценка на доказателствения материал. На базата на законосъобразно установените факти законът е приложен правилно, като въззивната инстанция убедително е защитила изводите си по правото. Подсъдимата Ф. е осъществила от обективна и субективна страна състава на чл. 123, ал. 4 във вр. ал.1, пр.2 от НК, тъй като в качеството си на лекар-специалист по „Анестезиология и интензивно лечение“ е нарушила правилата за безопасна анестезия, установени в Медицински стандарт „Анестезия и интензивно лечение“, утвърден с Наредба №10/04.03.2010г., издадена от Министъра на здравеопазването /обн.ДВ, бл.24/26.03.2010г., с последващи изменения и допълнения, последно обн.ДВ, бр.37/17.05.2016г./.

Поведението на подсъдимата е в разрез с установеното в посочените подзаконовни нормативни актове, тъй като същата не е изпълнила задълженията си по мониториране на А. И. по време на провежданата му анестезия, произтичащи от Раздел II.А.3., 4., 4.3., Б.2.2.б/, 3.1., 3.2.3.3, 3.3.1, 3.3.2. Цитираните норми в своята съвкупност очертават задължение за лекаря-анестезиолог, прилагащ анестезия, от началото на етапа въвеждане в анестезия на пациента до края на етапа възстановяване от анестезия, да осъществява интензивно наблюдение, проследяване и обективизиране на основните жизненоважни функции на пациента /циркулация, дишане, температурна хомеостаза и др./, както и пряк непрекъснат клиничен контрол /визуален контрол, аускултация, палпация и др./.

Според приетото по фактите, подс.Ф. не е изпълнила задълженията си, произтичащи от посочените норми, като е възприела влошаването на състоянието на пациента едва при

звуковия сигнал на апарата, следящ жизнените показатели на детето. При това положение, изводът на въззивния съд, че не е забелязала своевременно влошеното състояние на детето, както и че реакцията и по овладяване на това състояние е закъсняла, се явява убедително защитен. Именно така описаното поведение на подс.Ф. се явява в пряка причинно-следствена връзка със съставомерния резултат-смъртта на детето А. И., доколкото то е обусловило и забавянето на приложението на антидота „дантролен“. С оглед на така установеното по фактите, законосъобразно е била ангажирана наказателната и отговорност по реда на чл.123, ал.4 от НК. Същевременно, това поведение на подс.Ф. правилно е оценено от инстанционните съдилища като непозволяващо приложение на разпоредбата на чл.15 от НК.

Изложеното определя като несъстоятелен наведения защитен довод, ангажиращ касационното основание по чл.348, ал.1, т.1 от НК, за неправилно приложение на материалния закон, в частта, от присъдата, с която подс.Ф. е призната за виновна за престъпление по чл.123, ал.4 от НК, реализирано чрез бездействие –т.е. за това, че не е възприела своевременно влошаването на състоянието на А. И., което определя като закъсняла и реакцията и по овладяване на това състояние.

Становището на въззивния съд, според което подс.Ф. следва да носи отговорност и за вмененото и бездействие, изразяващо се в това, че не е приложила антидота „дантролен“ на пострадалото дете, като вместо това е предприела реанимационни мероприятия, включително и такива по транспортирането му в друго лечебно заведение, разполагащо с посочения лекарствен препарат, не се споделя от касационния съд. Освен дължими, вменените като неизпълнени задължения на тази подсъдима следва да бъдат и обективно възможни. Според приетото по фактите, подс.Ф. не е разполагала с обективната възможност да приложи коментирания антидот на А. И., като причините за това са извън нея. Сред тези причини е нормативно установената пречка ЕО“ДЕНТ“ООД като заведение за доболнична помощ да разполага с лекарствения препарат „дантролен“; липсата на възможност в РБ за предварително установяване на състоянието „малигнена хипертермия“ чрез съответното изследване; липсата на нормативно задължаване на заведенията, в които се провежда анестезия със „севоран“ да разполагат с антидота „дантролен“ и не на последно място –липсата на воля от компетентните органи за адекватното разрешаване на тези въпроси, независимо от предприетите още през 2016г. активни действия от страна на Дружеството на анестезиолозите в РБ в тази насока. Така изложеното определя като основателен защитния довод за неправилно приложение на материалния закон в тази част от осъждането на подс.Ф. Коригирането му обаче е в рамките на правомощията на ВКС. Подс.Ф. следва да бъде призната за невиновна и оправдана за това,

извършеното от нея престъпление да е при нарушаване на правилата, установени в раздел II.B.1.10.д/, т.е. за това, че не е приложила на изпадналия в състояние на „малигна хипертермия“ А. И., антидота „дантролен“.

3. Частта от въззивния съдебен акт, касаеща индивидуализацията на наказанието на подс.Ф. е предмет на недоволство от страна на държавното обвинение и от защитника на същата. Макар и с противоположна насоченост, въведените в сезиращите документи доводи, позволяват съвместното им обсъждане, тъй като касаят справедливостта на наложеното й наказание. В протеста, изготвеният го прокурор е изразил общо недоволството си от размера на наложените на подсъдимите Ф. и П. наказания, без да диференцира оплакванията си за всяка една от подсъдимите поотделно. При така възприетия от обвинителя подход, касационният съд намира като относими към индивидуализацията на наказанието на подс.Ф. оплакванията, според които въззивния съд е надценил тежестта на смекчаващите отговорността и обстоятелства, като съответно е подценил тежестта на отегчаващите. Наред с това се твърди, че извън вниманието на САС са останали и обстоятелства, които завишават степента на лична обществена опасност на подс.Ф., и които е следвало да бъдат отчетени като отегчаващи отговорността и. Това са доверието, с което родителите на починалото дете са подхождали към нея като лекар-анестезиолог, както и „непрецизните и неправилни действия“, които тя е извършила след приключване на операцията от подс.П., както и след констатиране на състоянието „малигна хипертермия“ при А. И. С тези съображения, държавното обвинение изразява несъгласие с размера на определеното от въззивния съд наказание лишаване от свобода, като счита, че адекватния на доказателствата по делото, както и справедлив такъв, се явява този от три години. В противовес на позицията на държавния обвинител, защитникът на подс.Ф. защитава разбирането, че наложеното и наказание е явно несправедливо както по вид, така и по размер. В подкрепа сочи, че липсата на нормативно ограничение за лечебните заведения за доболнична помощ да прилагат инхалационния анестетик „севоран“, следва да бъде отчетено като изключително смекчаващо отговорността на подс.Ф. обстоятелство, ангажиращо приложението на правилата, визирани в чл.55, ал.1, т.2, б. „б“ от НК.

Оплакванията в протеста са неоснователни, а тези, обективирани в жалбата на подс.Ф. – частично основателни, макар и не по изложените в нея доводи.

При определяне на наказанието на подс.Ф. по вид и размер /една година лишаване от свобода/ са съобразени всички установени по делото обстоятелства по чл.54 от НК, включително и тези, на които поставят акцент касаторите. Освен обсъдените от въззивния съд, който допълнително е смекчил обема на приложената спрямо подсъдимата санкция, чрез намаляване на срока на

наказанието лишаване от свобода, обективно липсват, а не са и изтъкнати от защитника на подс.Ф., други конкретни смекчаващи обстоятелства, които да са били пропуснати. Законосъобразно е прието, че отчетените смекчаващи отговорността на подсъдимата обстоятелства, включително и това, на което акцентира защитата, не дават основание за индивидуализация на наказанието на жалбоподателката при условията на чл.55 от НК. Същевременно, оплакването в протеста за надценяване относителна тежест на смекчаващите отговорността на подсъдимата обстоятелства и съответно подценяване на отегчаващите я такива, е неоснователно. ВКС също не констатира наличие на отегчаващи обстоятелства, които да обусловят по-висок размер на наложеното на Ф. наказание. Правилно в комплекса обстоятелства, решаващи за индивидуализацията на наказанието на подсъдимата не са включени сочените от държавното обвинение. Действията на подс.Ф., на които е поставен акцент от обвинителя не могат допълнително да отегчат наказателната и отговорност. Поради изложеното ВКС приема, че липсва очевидна диспропорция между наложеното на подсъдимата Ф. наказание една година лишаване от свобода и обществената опасност на деянието и дееца, обусловена от несъответна и неизчерпателна преценка на смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства. Така определеното наказание по вид и размер изпълнява целите по чл.36 от НК и не се явява явно несправедливо по смисъла на чл.348, ал.5, т.1 от НПК.

Въззивният съд е споделил становището на първия съд, според което подс.Ф. не следва да изтърпява ефективно така наложеното и наказание лишаване от свобода, като е утвърдил приложението на чл.66, ал.1 от НК за максималния предвиден срок от пет години. ВКС се солидаризира с позицията на инстанционните съдилища, касателно приложението на института на условното осъждане. Тази позиция не е оспорена и от подалия протеста прокурор. Касационният съд констатира, че в частта от присъдата, в която е потвърден размера на изпитателния срок, въззивният съд е допуснал нарушение на материалния закон, тъй като не е съобразил разпоредбата на чл.66, ал.2 от НК, според която „изпитателния срок не може да надминава срока на наложеното наказание лишаване от свобода с повече от три години“. Направената от САС редукция на размера на наказанието лишаване от свобода, е изисквала и намаляване размера на определения изпитателен срок, който да бъде съобразен с ограничението, поставено в чл.66, ал.2 от НК. Констатираното нарушение би могло да бъде отстранено от касационната инстанция чрез намаляване размера на изпитателния срок, като последния бъде определен на четири години, в който смисъл атакувания съдебен акт подлежи на изменение.

На последно място, неоснователно е и оплакването в протеста за незаконосъобразност на въззивния съдебен акт, в частта, в която е отменено приложението на чл.160, ал.1 НК вр. чл.37, ал.1, т.7 от НК.В сезирацията документ липсват убедителни аргументи, които да бъдат противопоставени на становището на въззивния съд, обективизирано на л.614 от мотивите.С последното касационния съд изразява солидарност, като не намира необходимост да преповтаря съображенията, нито пък да ги допълва.

IV.По жалбата на адв.Л., защитник на подсъдимата П.:

В сезирация документ са направени оплаквания за неправилно осъждане на подсъдимата П. по повдигнатото ѝ обвинение, което е касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК.Заявено е несъгласие по повод интерпретацията на отделни факти, съотносими както към обективната, така и субективната съставомерност на деянието по чл. 123, ал. 1 от НК.Същевременно, основен акцент е поставен върху това, че не са били обсъдени в пълнота или пък изобщо не са били обсъдени отделни обстоятелства, имащи значение за правилното изясняване на пряката причинна връзка между инкриминирани на подсъдимата П. нарушения при осъществяване на дейността, източник на повишена опасност и смъртта на пострадалия.Това оплакване ангажира касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК.Защитните възражения по значими за отговорността на касатора въпроси не са намерили отражение във въззивните мотиви, което сочи на наличие на касационното основание, разписано в чл.348, ал.3, т.2, пр.1 от НПК.

1.Доводите, с които се аргументира наличие на касационните основания по чл.348, ал.1, т.2 от НПК и по чл.348, ал.3, т.2, пр.1 от НПК, се споделят от касационния съд.Въззивният съдебен акт в частта, в която е потвърдено осъждането на подс.П. е постановен при съществени процесуални нарушения, допуснати при проверката и оценката на доказателствените източници, а така също и при липса на мотиви.

Преди всичко следва да се отбележи, че проверяваната част от присъдата не съдържа собствен анализ и оценка на събраните от първата инстанция доказателства, касаещи релевантни за отговорността на подс.П. обстоятелства, както и на тези, които въззивният съд е събрал сам и които са в същата насока.Наред с това, в нея липсват съществени доводи за възприетата установеност на фактите, относими към поведението на тази подсъдима, разгледано в контекста на вменените ѝ като неизпълнени разпоредби от Медицинския стандарт „Анестезия и интензивно лечение“ и причинна връзка между това поведение и съставомерния резултат, а така също и убедителни правни съображения.В мотивите си въззивният съд почти механично е

възпроизвел съдържанието на мотивите на първоинстанционната присъда, като ги е преповторил в съкратен вариант с коментар, че в значимата си част, съответните изводи са правилни. Различията са по отношение формата на вината, като за разлика от първия съд, САС е приел, че подс.П. е реализирала вмененото и престъпление при несъзнавана непредпазливост /небрежност/, както и касателно тълкуването на разпоредбите на Наредба №10/12.11.2011г. на Министъра на здравеопазването, касаещи снабдяването с лекарствения препарат „дантролен“. Процедирайки по описания начин, САС е оставил извън вниманието си част от доказателствените източници, съдържащи релевантна информация, а други е интерпретирал погрешно, като им е придавал съдържание, което нямат. Коментираната процесуална дейност на въззивния съд е обусловила липса на доказателствена обезпеченост на някой от утвърдените фактически положения, а други се явяват в противоречие със събраните по делото доказателства.

В принципен план, ВКС ще отбележи, че съдебната практика /Вж. Постановление № 2/27.09.1979 г. (изм. с Постановление № 7/06.07.1987 г.) на Пленум на ВС/ е последователна по въпроса, че разпоредбата на чл. 123, ал. 1 от НК е бланкетна и нейното съдържание се запълва от нормативни правила, конкретизиращи дължимото поведение на субекта на престъплението, извършващ дейност, източник на повишена опасност, който поради немърливото им изпълнение причинява смърт по непредпазливост в двете й форми. Без съмнение е също, че субекти на престъпление по чл. 123, ал. 1 от НК могат да бъдат както преките изпълнители на правно регламентираната дейност, така и лицата, които имат нормативни задължения по нейната организация, ръководство и контрол за правилно и изпълнение. Във всеки от тези случаи за съставомерността на деянието се изисква да е налице пряка непрекъсната причинна връзка между нарушението на конкретното нормативно правило и настъпилия противоправен резултат. Причинната връзка е обективен елемент на престъплението и предпоставка за ангажиране на наказателната отговорност на подсъдимото лице, поради което нейното изясняване, което е фактически въпрос, е строго необходимо. Същото важи и за субективната страна.

Проблематиката в настоящия казус фокусира внимание върху правилното изясняване на въпроса за пределите на отговорността за немарливо изпълнение на задължения от организационен характер при осъществяване на правно регламентирана дейност, източник на повишена опасност. Стандартният начин за решаването му е постигане на яснота за спецификата на дейността и правната й регламентация, коректно открояване и аналитично изследване на вменените на дееца задължения, които той е пренебрегнал и причинната връзка с настъпилия резултат, както и виновно ли е сторил това. В тази връзка, при усложнен причинно следствен процес, какъвто е настоящият, в който се намесват други лица или

фактори, то от съда се очаква да прояви задълбочен професионален подход, като оцени техния принос и значение както на плоскостта на причинната връзка, така и с оглед субективното отношение към общественотоопасните последици.

Прегледът на мотивите към въззивната присъда сочи, че Софийски апелативен съд не е изпълнил посочените изисквания, в частта от присъдата, касаеща подс.П..

В най-общ план, по делото е безспорно установено, че търговското дружество „Дентален център ЕО-ДЕНТ“ ООД, на което подс.П. е представител и управител, е лечебно заведение за извънболнична помощ, с предмет на дейност „осъществяване на първична и специализирана извънболнична дентална помощ, операционен блок за почасов престой и ренгенова дейност“. Прието е по фактите също, че в клиниката за лечение на деца към посочения център се прилага инхалационния анестетик „севоран“, в характеристиката на който изрично е упоменато, че при предразположени индивиди, употребата му може да доведе до клиничен синдром, известен като злокачествена хипертермия /малигнена хипертермия, според терминологията на експертите, изготвили СМЕ/. Безспорни са и фактите, според които за успешното овладяване на това състояние е необходимо интравенозно приложение на дантролен натрий. Няма спор и по това, че: 1/антидота „дантролен“ е регистриран в регистъра на лекарствените продукти-сираци на ЕО, обозначени като такива съгласно Регламент /ЕО/ №141/200 на Европейския парламент и на Съвета; 2/ че същият не е разрешен за употреба в РБ, като редът за неговия внос е регламентиран с Наредба №10/12.11.2011г. на Министъра на здравеопазването; 3/Снабдяването с „дантролен“ е по специално разписана в посочената Наредба процедура, при това само за конкретен пациент, като според актуалната нормативната база, с коментирания антидот могат да се снабдяват по указания ред само заведения за болнична помощ ; 4/ „ЕО-ДЕНТ“ООД като заведение за доболнична помощ не е разполагало, а и не е имало правото да разполага с препарата „дантролен“, необходим за лечение на състоянието малигнена хипертермия.

Тези данни несъмнено ориентират, че в лечебното заведение, чийто управител и представител е подс.П., се извършва правнорегламентирана дейност, представляваща източник на повишена опасност.Извън съмнение е и това, че тази подсъдима е годин субект на престъпление по чл.123, ал.1 от НК /според задължителните указания на цитираното по-горе Постановление/. Въпросът обаче, следва ли тя да понесе отговорност за инкриминираното и престъпление по чл. 123, ал. 1 от НК, е останал неизяснен по делото.Това на първо място произтича от начина, по който държавното обвинение е конструирало обвинението срещу подс.П. в обвинителния акт.От съдържанието на последния е видно, че на нея са били инкриминирани нарушения на разпоредби от Медицински стандарт „Анестезия и интензивно лечение“,

утвърден с Наредба №10/04.2010г., издадена от МЗ /раздел II.A.3; Б.2.2.б;Г.5.,5.1 и 5.2./, отнасящи се до основните принципи и дейности при анестезията и специфичните правила за безопасност при анестезията при еднократна хирургия. На л.36 от ОА, от обективизираното в диспозитива /а и идентични констатации фигурират в обстоятелствената част на прокурорския акт/ става ясно, че обвинението е вменило на подс.П. бездействие, изразяващо се в липсата на организация и неосигуряване на „адекватни материални условия и възможности за бърза реакция при възникване на усложнения, вследствие на анестезия“.

Въззивният съд е утвърдил позицията на първостепенния, с която е споделена обвинителната теза. Мотивите на инстанционните съдилища, освен сходни, са и оскъдни, до степен на липса на такива, като в този смисъл отправеният с жалбата упрек е основателен. На л.608 гърба от въззивните мотиви, САС се е задоволил да посочи единствено, че вменените като нарушени от подс.П. разпоредби са я задължавали да извърши активни действия, в качеството и на ръководител на лечебното заведение, с които да осигури необходимите организационни, материални и кадрови възможности, позволяващи ръководеното от нея заведение, както и лекарите, работещи в него, да се справят с очакваните усложнения на оперативната интервенция и съпровождащата я анестезия, вкл. чрез осигуряване на лечение на евентуалните усложнения. Абстрактното /общо/ посочване на дължимите от тази подсъдима активни действия, вменени й като неизпълнени от държавното обвинение, не е останало извън вниманието на въззивния съд, но последният е изразил солидарност с приетото от първия съд, преповтаряйки съображенията на последния, според които „многообразието на лечебната дейност не позволява по-конкретно и описателно нормативно посочване на дължимите действия...и конкретизирането на дължимия резултат“. На изрично отправеното защитно възражение, относно това, че обвинението на подсъдимата П. е лишено от конкретика, съдът е отговорил, че „това не е във възможностите на нито един държавен орган или частно лице“. Подобен подход няма как да бъде утвърден от касационния съд. Освен, че съображенията на въззивния съд в коментиранията им част не съставляват дължимият от процесуалния закон мотив, което ангажира касационното основание по чл.348, ал.3, т.2, пр.1 от НПК, те не държат сметка и за това, че неизпълването с конкретно съдържание на бланкетната норма на чл.123, ал.1 от НК от страна на държавното обвинение, лишава подс.П., от правото и на пълноценна защита по вмененото и обвинение, което пък очертава наличие на касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК. Същевременно, единственото конкретно посочено задължение, което въззивния съд е приел, че тази подсъдима не е изпълнила –това, че не е осигурила специализирано транспортно средство на лечебното заведение, даващо

възможност за незабавно транспортиране на пациентите- освен, че излиза извън рамките на ОА, доколкото подобен факт не е вменен на П., не дава отговор и на въпроса, по какъв начин евентуалното изпълнение на това задължение се явява в пряка причинно-следствена връзка със съставомерния резултат.Още повече, че според приетото по фактите, независимо, че ръководеното от подс.П. заведение за доболнична помощ, не е разполагало със собствен специализиран транспорт, е осигурило такъв за транспортирането на пострадалото дете до УМБАЛСМ „Пирогов“.Отделен е въпроса, че според актуалната нормативна база, наличието на такова средство не е необходимо условие за осъществяване предмета на дейност на лечебното заведение, чийто управител е подсъдимата, като при това положение, неясно за касационния съд е, въз основа на кои източници САС е приел, че подобно задължение е налице за подс.П..Основателно, с оглед на изложеното, се явява защитното оплакване, аргументирано с това, че констатациите на приложения по делото констативен протокол №27-225/20.06.2016г. на МЗ, установяващ липсата на нарушения от организационен, материален и кадрови характер при ЕО“ДЕНТ“ООД, са останали извън вниманието на въззивния съд.Тези констатации нямат обвързваща сила за съда, но е извън съмнение, че те следва да бъдат предмет на анализ и съпоставка с останалите доказателства по делото, доколкото САС е приел, че подсъдимата П. не е осигурила необходимите организационни и материални възможности, позволяващи на работещите в управляваното от нея лечебното заведение, да се справят с очакваните усложнения на оперативната интервенция и съпровождащата я анестезия.Основателен в коментиранията насока, е и отправеният с жалбата упрек, съгласно който, вместо анализ и съпоставка с останалите доказателства на констатациите на медицинския одит, последните са окачествени като изготвени при „грешка или немарливост на проверяващите“.За подобна съдебна позиция по делото не са събрани никакви положителни данни.Понататък, въззивният съд изобщо не е положил грижи да открие причините, поради които приема, че усложнението „малигнена хипертермия“ е било очаквано за подс.П..Според приетите за установени факти, това усложнение не настъпва при всички пациенти подложени на анестезия с инхалационния анестетик „Севоран“, а само при тези, при които е налице генетична предиспозиция.При това, предварителното му установяване /преди въвеждането в анестезия/, е възможно само чрез извършване на мускулна биопсия при специални изисквания, каквото изследване в РБ не се провежда.Прието е по фактите също, че св.За. не е съобщила данни, които да индикират на ангажираните с лечението на детето подсъдими, че при последното е възможно отключването на коментираното усложнение.При така установеното от фактическа страна, изводът на въззивния съд, че усложнението, което е в пряка причинно-

следствена връзка със смъртта на детето, е било очаквано за подс.П., в качеството и на управител на лечебното заведение, се явява неубедително защитен. Очевидно този извод се основава само и единствено на отразеното в характеристиката на инхалационния анестетик „Севоран“, което е в отклонение на принципите, установени в чл.14 и чл.107, ал.3 от НПК. На следващо място, доказателствено необезпечен и в този смисъл декларативен, се явява извода на въззивния съд, според който подс.П. следва да носи отговорност за това, че не е притежавала информация кое лечебно заведение разполага с андидота „дантролен“, като САС не е изложил никакви съображения, въз основа на кои точно доказателствени източници е приел, че касаторката няма познание за обсъждания факт. При това положение, позицията на въззивния съд, че тя не е знаела това обстоятелство, както и че, това и незнание е в причинно-следствена връзка със смъртта на детето, се явява компрометирана.

На последно място, основателно е и защитното оплакване, аргументирано с това, че съдът не е изложил никакви съдържателни мотиви по вменените като нарушени на подс.П. разпоредби от Медицинския стандарт „анестезия и интензивно лечение“ в контекста на изискването за установяване на пряка причинна връзка между тяхното нарушаване и съставомерния резултат. Подобен е подхода на въззивния съд и по отношение на останалите защитни възражения, които също са останали без коментар. Същевременно, допълвайки съдържанието на обвинението с конкретни задължения, които тази подсъдима е следвало да изпълни, но не е изпълнила и които са поставени в основата на осъдителните изводи, САС е излязъл извън обвинителните рамки, с което недопустимо е нарушил правото и на защита.

Обобщено казано, описаната процесуална дейност на въззивният съд не е съответна на предвидените в НПК принципни положения, като в резултат на това са реализирани касационните основания по чл. 348, ал.1, т. 2 и чл.348, ал.3, т.2, пр.1 от НПК. Изложеното обуславя единствено възможният при това положение изход за делото, а именно –отмяна на присъдата, в частта, в която е утвърдено осъждането на подсъдимата П. и връщането му за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд в тази му част. По естеството си констатираните нарушения са отстранени чрез провеждане на ново въззивно съдебно производство пред втората инстанция, в рамките на което да се постанови съдебен акт в съответствие с изискванията на НПК, като бъдат обсъдени и направените защитни възражения.

2. По изложените по-горе съображения, въведените от жалбоподателя доводи, с които се аргументира наличие на касационното основание по чл.348, ал.1, т.1 от НК няма да бъдат коментирани. Проверката за правилното приложение на материалния закон е възможна само при законосъобразна и

процесуално издържана дейност по установяване на фактите, каквато в случая не е налице.

В обобщение, присъдата на САС следва да бъде отменена в частта, в която е потвърдено осъждането на подс.П., като делото в тази част следва да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд за отстраняване на констатираните в раздел IV, т.1 от настоящите мотиви съществени процесуални нарушения.

Присъдата следва да бъде отменена и в частта, в която подс.Ф. е призната за виновна за това, да е извършила престъплението по чл.123, ал.4 от НК и в нарушение на правилата, установени в Раздел II.В.1.10.д/ от Медицински стандарт „Анестезия и интензивно лечение“ / т.е. за това, че не е приложила на изпадналия в състояние на „малигна хипертермия“ А. И., антидота „дантролен“/, като същата следва да бъде оправдана по така възведеното и обвинение.

Присъдата следва да бъде изменена в частта, относно определения на основание чл.66, ал.1 от НК изпитателен срок на подс.Ф., като същия следва да бъде намален на четири години.

В останалата част, т.е. тази, в която подс.П. е признат изцяло за невиновен по вмененото му обвинение, както и в тази, в която подс.Ф. е призната за виновна в извършване на престъпление по чл.123, ал.4 от НПК, със съответните последици, проверяваната присъда следва да бъде оставена в сила.

Предвид изложеното и на осн. 354, ал. 1, т.1; т.2 ; т.4, вр. ал.2, т.1 и т.5, вр. ал.3, т.2 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ ПРИСЪДА №21/07.11.2019г., постановена от Софийски апелативен съд, НО, 6 състав, по ВНОХД № 1521/2018г., **в частта**, с която е потвърдена и изменена първоинстанционната присъда по отношение на **подсъдимата В. Ц. П.А и ВРЪЩА делото за ново разглеждане на същия съд от друг състав, от стадия на съдебното заседание в тази част.**

ОТМЕНЯ присъдата, **в частта**, в която **подсъдимата Й. М. Ф.** е призната за виновна в това да е допуснала нарушение на правилата, установени в Раздел II.В.1.10.д/ от Медицински стандарт „Анестезия и интензивно лечение“ / т.е. за това, че не е приложила на изпадналия в

състояние на „малигнена хипертермия“ А. И., антидота „дантролен“/, като на основание чл.304 от НПК я **ОПРАВДАВА** по това обвинение.

ИЗМЕНЯ присъдата в частта, досежно **изпитателния срок**, определен на подс. **Й. М. Ф.** за извършеното от нея престъпление по чл.123, ал.4 от НК, като го **намалява на ЧЕТИРИ ГОДИНИ.**

ОСТАВЯ В СИЛА присъдата в останалата част.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: